

Sygn. akt IV CNP 27/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie ze skargi uczestniczki postępowania S. B.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w S.
z dnia 18 maja 2011 r.,
w sprawie z wniosku Z. J.
przy uczestnictwie S. B., H. J. i Gminy G.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 października 2013 r.,

1) odrzuca skargę;

**2) zasądza od uczestniczki S. B. na rzecz wnioskodawcy Z. J.
kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania.**

UZASADNIENIE

S. B. wystąpiła ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia (przez uczestniczkę zwanego wyrokiem) Sądu Okręgowego w S. z 18 maja 2011 r., którym oddalona została jej apelacja od postanowienia Sądu Rejonowego w O. z 20 października 2010 r., uwzględniającego wniosek Z. J. o stwierdzenie zasiedzenia.

Uczestniczka zarzuciła, że zaskarżone przez nią postanowienie wydane zostało z naruszeniem art. 172 § 1 k.c. w zw. z art. 172 § 2 k.c. oraz art. 336 k.c., a wskutek jego wydania poniosła szkodę w postaci utarty własności niezabudowanej nieruchomości w G., a także lokalu mieszkalnego nr 1 przy ul. W. nr 20 w G. wraz ze związanym z nim udziałem we współużytkowaniu wieczystym nieruchomości zabudowanej budynkiem przy ul. W. nr 20. Łączną wysokość szkody oszacowała na 40.000 zł.

Zgodnie z jednoznacznym sformułowaniem art. 424¹ § 1 *in fine* k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia dopuszczalna jest jedynie wówczas, gdy zmiana lub uchylenie zaskarżonego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Ciężar wykazania tych okoliczności spoczywa na skarżącym, o czym stanowi art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., stawiający skarżącemu wymaganie wykazania w skardze, że wzruszenie zaskarżonego wyroku (postanowienia co do istoty sprawy) w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Uczestniczka przyznała, że zaskarżone przez nią orzeczenie zapadło w sprawie, w której dopuszczalne było wniesienie skargi kasacyjnej. Podała nadto, że jej wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia postanowienia z 18 maja 2011 r. i doręczenie jej odpisu tego postanowienia z uzasadnieniem został oddalony i przez wydanie tego orzeczenia utraciła możliwość złożenia skargi kasacyjnej.

Za ustalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego trzeba uznać stanowisko, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej od

konkretnego orzeczenia środków prawnych, w tym środków odwoławczych zarówno zwykłych, jak i o charakterze nadzwyczajnym. Jeżeli zatem od orzeczenia sądu drugiej instancji przysługiwała stronie skarga kasacja, jak to niewątpliwie miało miejsce w rozpoznawanej sprawie, to stronie - co do zasady - nie przysługuje skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹ § 1 k.p.c.).

Za ustalone trzeba też uznać stanowisko (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113; z 20 kwietnia 2007 r., IV CNP 37/07, Lex nr 315545; z 16 marca 2007 r., I CNP 14/07, Lex nr 979611), że dopuszczalność wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługującego jej środka prawnego, jest uzależniona od kumulatywnego spełnienia obu przesłanek określonych w art. 424¹ § 2 k.p.c., to jest wykazania istnienia wyjątkowego wypadku (wyjątkowych okoliczności), w rozumieniu obiektywnym, oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka.

W rozpoznawanej skardze strona skarżąca nie wykazała istnienia żadnej wyjątkowej okoliczności uzasadniającej niewniesienie przez nią skargi kasacyjnej od zaskarżonego obecnie postanowienia Sądu Okręgowego.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c. oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 424⁴, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu stawek określonych w § 6 pkt 5 i § 13 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), orzeczono jak na wstępie.